

társadalom legkiszolgáltatottabb csoportja. Érdekeiknek semmiféle elsőbbsége nincsen. A családi védőrendszer csődje itt félelmetes hátrányokkal jár. Sajnos mégis az érdeklődés irántuk rendkívül csekély. Igényeik a szeretetre, bizalomra nem teljesednek. Csendben szenvednek." Legalább minden tizedik magyar ember súlyosan érdekelt!

A múlt évben elkezdtünk egy megelőző munkát. Egy budapesti és a szadai iskolában a VII-VIII. osztályos tanulóknak, az igazgatók készséges hozzájárulásával egy-egy osztályfőnöki óra keretében az alkoholizálásról, drogról, dohányzásról, AIDS-ről beszéltünk.

Az Iszákosmentőben tíz év alatt 20 %-os eredménnyel számolhatunk. De voltak halottaink, akik fiatalon haltak meg, sőt öngyilkosok lettek. Elérik sajnos a 10 %-ot. Jézus azt mondja: "Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja és ajtót nyit, ahhoz bemegyek. Vele étkezem, ő meg énvelem." (Jel3,20) A szabadulás az ajtóban van! A felelősség az emberé! Valaki erre az üzenetre egyszer így válaszolt: "Ne kopogj, Uram, hanem rugdossd az ajtót, mert már tudom, hogy itt vagy, csak nincs erőm kinyitni!" Azóta már ez megtörtént. És a szabadult alkoholista a legjobb, a leghitelesebb munkatárs.

Három éve létrejött az önsegítő csoport. "Onnan jöttünk, ahol Te most vagy. Ittünk és majdnem behaltunk. Meghalni sem sikerült, élni sem...! Rájöttünk, hogy nincs legalsóbb lépcső. Mikor már azt hittük, hogy mélyebbre nem kerülhetünk, újra csak lefelé zuhantunk ... Egymásnak segítünk!" Minden csütörtökön 18-20 óráig vannak együtt. Sőt, a Bartók Béla úti RÉV ambulancián ugyanők minden kedden, sőt még szerdán is a Dózsa György úti hajléktalan szállóban! Ezenkívül minden hónap harmadik szombatján klub-szerű összejövetel van egész nap, mert kell a közösség. A kocsmában viszont nagy a kísértés. Főleg, ha még csúfolják is a régi társak, hogy "félsz az asszonytól"!

De a legfontosabb a lelki megújulás, megerősödés. Az alkohol pótmegoldás, de zsákutca. Nem ad lelki békét és megnyugvást. 1500 éves bölcsesség: "Magadnak teremtettél minket Isten és nyugtalan a szívünk, míg meg nem pihen Benned!" (Szt. Ágoston) Ezért van minden hónap első szombatján lelkinap 10-16 óráig a rákosfalvi plébánián (az Őrs vezér tér mögött: Álmos vezér tér 1.), háromnapos lelki elmélyülés pedig a Táborhegyen negyedévenként. *(A következő időpontok: szeptember 12-15., november 21-24. - voltak akkor – a szerk.megj.)* Ez nem elvonókúra, hanem sokkal inkább ajándékozó kurzus. Mert amit elhagynak, helyette sokkal jobbat nyernek. Az alkoholmámor rövidéletű "megoldása" helyett a keresztény lélek békéjét, az újjászületett keresztény ember jó lelkiismeretét kínáljuk fel szeretetteljes szolgálattunkkal.

A Szent Gellért Könyvkiadó megbízásából egy könyvet állítunk össze az idén. Elsősorban szabadult alkoholisták vallomásaiból, előadásokból és fontos tudnivalókból. P. Duval: Miért oly hosszú az éj? c. könyve elfogyott. Ezt kell pótolnia az új könyvnek, figyelembe véve a magyar viszonyokat.

DOMBI JÁNOSNÉ

A BÍRÓ MEG A FIA

Egy olyan faluban, ahol jó emberek laktak, a bíró is jó ember volt. Szerették, megbecsülték. Isten nem adott több gyermeket neki, csak egy fiút. Ő nevelte mert felesége fiatalon meghalt. Sokat volt az apjával, látta mi a teendője, hogy intézi a falu ügyes-bajos dolgait.

— Édesapám után hadd legyek én a bíró — kérte egyszer az apját.

— Nem úgy van az fiam. Nálunk a falu népe mondja meg ki legyen a bíró.

— Mit kell hozzá tennem, hogy engem válasszanak?

— Tanulj ki egy mesterséget előbb, s azután törd a fejed ilyesmin fiacskám! Egyet azonban mondhatok: majd ha megetetsz engem, felöltöztetsz engem és meglátogatsz engem, akkor talán téged választanak.

Nem értett ebből egy szót sem a fiú. Talán annyit, hogy tanuljon ki egy mesterséget. Kovács lett. Ügyes, szorgalmas kovács. Jószívű is, mint abban a faluban mindenki. Meg is nősült és gyermekei is születtek szép számmal. Így aztán sohasem lettek valami gazdagok.

Egyszer érkezett egy rongyos koldus a faluba. A bíróhoz ment, hogy segítsen rajta. Az pedig elküldte a kovácshoz. El is ment. Azok szívesen fogadták. Megvendégelték, ruhát is adtak neki, tarisznyáját megtöltötték, úgy bocsátották útjára.

A szomszéd faluban élt egy lusta ember. Azt gondolta magában, ő is bekopog a jószívű kovácshoz. Vele is nagyon barátságosan bántak. A lusta ember panaszkodott, hogy nincs hol aludnia. Elszállásolták éjszakára. Az pedig összeszedte a házban az értékes holmikát és reggelre már csak hült helye volt.

Elkeseredett a kovács. Elment az apjához tanácsot kérni mitévő legyen. Azt a tanácsot adta az apja, hogy várjon kis ideig, majd megoldódik a dolog.

Úgy oldódott meg, hogy a tolvajnak nem volt elég, hogy a kovácsékat kirabolta, másokhoz is bekéretőzött, míg egyszer megfogták és börtönbe csukták. Ott aztán dolgoztatták keményen, enni pedig alig kapott.

Meghallotta a kovács és megsajnálta. Elment meglátogatta, vitt neki mindenféle jó enivalót, meleg takarót. Nagyon meglepődött a tolvaj. Bánni kezdte amit tett. Bocsánatot kért a kovácstól. Látszott rajta, hogy igazán bántja a régi viselkedése. A kovács azt gondolta segít még egyszer rajta. Megígérte neki, hogy felfogadja maga mellé, kitanulhatja a

kovácmesterséget. Ki is tanulta és becsületes ember lett belőle.

Megöregedett a bíró. Újat kellett választani. A falu népe a kovácsot választotta.

Ők magukhoz fogadták az öreg bírót és öreg napjaiban szeretettel gondozták.

Egyszer eszébe jutott a kovácsnak, mit mondott neki apja mikor anyira szeretett volna bíró lenni. Odament hozzá és mondja neki:

— Édesapám nem is kellett kendet, ruháznom, etetnem, meglátogatnom, mégis engem választottak bírónak a faluban.

— Dehogynem fiam. Tudod a bíró mindenki baját magáénak érzi. Így mikor megettetted a koldust, ruhát adtál neki, vagy meglátogattad azt a szomszéd falubeli tolvajt, azokat nekem is csináltad. Mindenki becsül ezekért a tetteidért, azért volt bizalmuk benned.

— Ha ez így van, akkor nagyon fogok igyekezni, hogy senkinek ne ártsak, hanem hasznára legyek azoknak, akik ennyire megbíztak bennem.

FARKAS ISTVÁN

ÉTELHAMISÍTÁS

„Nemcsak kenyéren él az ember..”

Ma reggel mondta be a tv egyik riportere, hogy a kábítószerek forgalmazása mellett mára a legnagyobb üzlet az élelmiszer-hamisítás vált. Ennek meglátása nem új dolog. Gurdjieff a múlt század húszas éveiben írt könyvében: Belzebub beszél unokájának, beszél a chicagói vágóhídon és konzervgyárban szerzett tapasztalatairól. Ugyancsak erről írt Hamvas Béla is már a negyvenes években. Az üzletág azóta hatalmasan kivirágzott, hiszen a népesség közben háromszorosára nőtt.

Ahogy hazafelé tartottam a 85-ös busszal az Örsről, jutott eszembe ennek kapcsán a tékozló fiú ismert esete az Evangéliumból. Lerágott csont - mondhatja bárki. Igaza van. De a fiú nem volt ilyen kedvező helyzetben. Nemhogy húsa, vagy csontja, még mosléka sem volt. Éhezett. Igazi táplálékra éhezett – ahogy a tanítványok mellett a vámosok és bűnösök is, akik körbevették Jézust és aki, tanítva őket együtt táplálkozott velük. És azt tanította, hogy nemcsak kenyéren él az ember, hanem Isten minden Igéjén is. És azt is, hogy ha ezen is élnek, ha ezt a fajta táplálékot is befogadják és megemésztve átalakítják, akkor örömmel fogadják őket az angyalok, hiszen az ő létüket éppen az ilyen táplálékon – az Isten Igéjén - felnőttek tartják fenn. Ők pótolják az útnak indulóknak juttatott, előlegezett és eltékozoltnak nevezett örökséget. Egy halott visszatért, az elveszett megkerült: örvendezzünk!

Így aztán, amikor ételhamisításról beszélnek, talán a legkevesebb az, ha a fehérje, a szénhidrát, a zsír, a só és a cukor hamisítására gondolok. Még az is kevés, ha a fűszerek hamisítására, az íz és illatfokozók és színezékek használatára gondolok. Lehet, hogy meghamisítjuk Isten minden igéjét is. És talán régebb óta, mint a konzervgyártás vagy az élelmiszeripar megjelenése. Talán ezért a ritka, de nagy öröm a mennyek országában valaki hazaérkezésekor, mert valamilyen kozmikus oknál fogva fogyatkozó, a számukra igazi ízelet, illatot és az igazi tápértéket az angyalok érzékszervei kimutatják.

De honnan lehet angyali érzékszervek nélkül itt lenni tudni, hogy mi az igazi táplálék, amire ott fenn szükség van? Mi Isten *minden* Igéje? A vámosoknak, bűnösöknek, utcanőknek az Evangélium tanúsága szerint volt ilyen érzékszervük. És az egészen kicsi gyermekeknek is. Az előzők tágra nyílt szemmel látták és nyitott füllel – vagyis nyitott szívvel - hallgatták, az utóbbiak pedig úgy fogadták be, mint a lélegzetet: természetes egyszerűséggel, automatikusan.

És talán a tanítványoknak is, lassan lett ilyen érzékszervük, érzékenységük, akik pár évig éjjel-nappal vele voltak és megkapták a gyakorlatot is, hogy a befogadott táplálék – az Evangéliumban ránk maradt szavak mellett az élő gesztusok, az élő helyzetek és érzelmi megrázkódtatások benyomásai, a megdöbbenések sokkjai, amik újra és újra éppen a szokásost függesztik fel - bennük ne csupán a mindennapi problémák megoldására herdálódjon el, hanem megemésztődve össze is gyűljön és bennük az angyalokat tápláló testté, lélek-testté, számukra táplálékká álljon össze, ami a fizikai test halálával nem a földbe tér vissza, hanem oda, ahonnan jött. Vagyis nemcsak a szavakat, a fogalmakat, a hangokat, amin évszázadok óta vitatkozunk, értelmezzünk, magyarázunk, hanem elsősorban minden finom benyomást, amit minden pillanatban a teljes környezet - akkor Jézus által intenzíven közvetítve -, mindenki számára biztosít, de amire éppen a hagyományaik miatt az „igazak” - akkor és ma is - süketek és vakok voltak. Azóta is csak a fogalmakra és szavakra vagyunk érzékenyek, de azokra nagyon. Elmarad a megfordulás, a teljes lényel odafordulás. Így marad a hamisított táplálék, ami nem Isten Igéje, vagy ahogy az Evangéliumok mondják, nem a jó földbe vetett mag fejlődését segítő táplálék. Isten Igéje pedig, szétszóródva a bioszférát, a Földet, a Holdat és a bolygókat szolgálja.

Ahogy lent úgy fent. A törvények azonosak. Minden a Mindenségből ered és visszatér a Mindenségbe. Minden táplálkozik és minden táplál. Azonban a Jézus hozta tanítás a táplálás ezen visszatérő ágának nehézségeiről beszél. Ez nem egy mechanikus és nem is egy automatikus folyamat. Ha nem veszi